

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 54/2014
06.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр.А.Д. и др, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окр. А.Д., адв. В.Ј.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 552/11 од 17.05.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2348/11 од 09.01.2013. године, у седници већа одржаној 06.02.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр.А.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 552/11 од 17.05.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2348/11 од 09.01.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 552/11 од 17.05.2011. године окр. К.П. и А.Д. оглашени су кривим због по једног кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по две године.

Одлучујући о жалбама Основног јавног тужилаштва у Суботици и бранилаца окривљених, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 2348/11 од 09.01.2013. године, одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окр. А.Д., адв. В.Ј.Ђ., поднео је Врховном касационом суду захтев за заштиту законитости због битних повреда одредаба кривичног поступка и повреде закона на штету окривљеног, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји и укине првостепену и другостепену пресуду.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужилаштву, Врховни

касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је првостепеном пресудом учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер је пресуда заснована на доказу на коме се не може заснивати (потврда о одузетим предметима од 21.01.2010. године), а није очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда.

Врховни касациони суд је наводе захтева у овом делу испитао сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, па је нашао да се неосновано у захтеву наводи да је правноснажна пресуда заснована на недозвољеном доказу – потврди о одузетим предметима од 21.01.2010. године те да је тиме повређен закон на штету окривљеног – члан 438. став 2. тачка 1. ЗКП, односно члан 368. став 1. тачка 10. ЗКП („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04...76/10) (у даљем тексту: раније важећег ЗКП).

Исту повреду закона бранилац је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3 у последњем ставу образложења пресуде навео довољне и јасне разлоге, на основу којих је правилно закључио да потврда о одузетим предметима од 21.01.2010. године, не представља доказ који је прибављен на незаконит начин. Те разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Бранилац окривљеног у захтеву указује и на повреде одредаба кривичног поступка из члана 266. став 1. тачка 6., члана 332. став 2. и члана 361. став 7. раније важећег ЗКП односно члана 332. став 1. тачка 6., члана 419. став 2. и члана 428. став 8. сада важећег ЗКП. Те повреде, међутим, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, нису законом прописане као разлог из кога је дозвољено поднети захтев за заштиту законитости.

Најзад, бранилац у захтеву наводи и да су у редовном поступку окривљеном повређена права на одбрану (члан 33. Устава РС), право на правично суђење (члан 32. Устава РС), као и право да о оптужби одлучи непристрасан суд.

Ови наводи захтева нису могли бити предмет испитивања од стране Врховног касационог суда, с обзиром на то да у случају када је захтев за заштиту законитости поднет због повреде неког права зајемченог Уставом, та повреда мора бити утврђена одлуком Уставног суда и таква одлука, сходно одредби члана 484. ЗКП мора бити достављена уз захтев, а у конкретном случају таква одлука није достављена. Бранилац окривљеног је уз захтев приложио одлуку Уставног суда Уж 1327/2010 од 15.11.2011. године, међутим том одлуком утврђено је да је

окривљеном у редовном поступку повређено право на неповредивост стана из члана 40. став 1. и 2. Устава РС и право на претпоставку невиности из члана 34. став 3. Устава РС, али не и права зајемчена Уставом на које бранилац указује у поднетом захтеву.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**